

Gospod Muholjub.

1.

Gospod Muholjub je čepel v mreži na preži in zehal od dolgočasja. Slab lov se mu je obetal ta dan. Že tri muhe debeluhe so se bile zaletale v njegovo zanko, pa so vse tri pravočasno odnesle pete...

Gosp. Muholjub je vdano skomizgnil z rameni in zamodroval.

»Na svetu je že tako. Včasih nas smola preganja vsepovsod, včasih pa se nam sreča smehlja od vseh strani. In je naša smola včasih za druge — sreča in naša sreča za druge — bridkost... V tem smo si enaki vsi: Ljudje, muhe in pajki.«

Komaj je utegnil to modrost do kraja pretehtati — je postal pozoren.

Dve klepetavi muhi sta prifrčali odnekod in sedli na okvir velike stenske slike nedaleč od pajkove mreže.

Prva muha je zabrenčala:

»Če je resica, kar je Maruša pravila, se nam obetajo lepše urice. Nasrkali se ga bova, da bo veselje. Samo,« jo je zdajci močno zaskrbelo, »samo, da naju ne prehiti drhal takšnih požeruhinj, kot je debela Maruša. Kar koj odletiva tja, da si izbereva prostor, odkoder bova lahko nemoteno oprezovali.«

Rekši sta gospodični muhi jadrno odbrzeli.

Gospod Muholjub je debelo požrl slino, srdito udaril z ного ob zid in razočarano vzdihnil.

»Na — že zopet nič!«

Čemerno je povetil glavo in se iznova pogreznil v mrke misli in dolgočasno zehanje.

Večerilo se je.

Uspavajoča tišina je zavladata v samotni izbi.

Gospod Muholjub je zadremal in pozabil na vse.

Iz najslajšega spanja so ga predramili razigrani glasovi in glup grohot.

Gospod Muholjub je odprl oči, krmežljivo pogledal okoli sebe, zlezal na prag svojega ozkega domka in prisluhnil.

»Aha!« se mu je posvetilo v glavi. »To sta bržkone oni dve klepetavi muhi. Bo vsaj nekaj zabave spet, hehe...«

Vriskajoč in prepevajoč sta gospodični muhi privihrali skozi okno. Nekaj časa sta se razposajeno podili po izbi sem in tja in prešerno opletali s krili okoli sebe, nato pa sta upehani sedli na zid tih Muholjubove pajčevine.

»Aha!« je uganil gospod Muholjub. »Pijani sta... Topot bom imel morda kaj več sreče. Poskusimo!«

In je začel s sladkim glasom vabiti razposajeni par:

»Klanjam se, krasotici moji, klanjam se! Odkod pa tako židane volje, odkod? Pridita bliže, pridita! Mi bosta kaj lepega povedali. Dovolita, da se vama predstavim: Gospod Muholjub, hišni posestnik in modrijan in še kaj.«

Gospodični muhi sta osupnili. Takšne prijaznosti nista bili vajeni.

»Hm,« je pomislila prva, ko si je ogledala Muholjuba od nog do glave, »I m, saj je čeden dečko. Takšne oči, kot jih ima on, ne morejo lagati. Krasotici — je dejal. Lep poklon. Bo že res. Pa se dajmo malo pozabavati, no, ko smo že tako veselo razpoloženi in imamo toliko zatega časa!«

In se je pomaknila za prst bliže.

»Dober večer, gospod Muholjub!« je nežno zabrenčala druga muha. »Prijetno ste naju iznenadili s svojim veleprijaznim povabilom. Dovolite, da se vam tudi midve predstaviva: gospodična Zlatka in gospodična Sladka. Da bi vas obiskali? Hm, ali se vam ne zdi, da je že malce pozno?«

In se je pomaknila za dva prsta bliže.

»Kaj bo pozno, krasotici moji. Saj še zarja ni ugasnila, saj še zvezde niso zasijale. In naj bi bilo pozno in naj bi bilo temno kot v rogu — kaj za to! Vajine oči bi kakor solnce razsvetlile najtemnejšo noč... Pridita, pridita, da vama zapojem najlepšo pesem, ki jo znam!«

Pijanima muhama je burno zatrepetal srce. Nič več se nista obotavljali. Vrtoglavi, kakor sta bili, sta brez pomisleka in brez zle slutnje vstopili.

»Izvolita sest, gospodični,« jima je vljudno velel Muholjub. »Saj je preproga v mojem domku mehkejša od svile in žameta v pravljичnih dvorcih.«

Kakor sladka godba je zvenel pajkov glas muhama na uho. Omamljeni sta se kar koj odzvali vljudnemu povabilu in sedli na mehko preprogo. A v tem hipu sta se že povsem zamotali s krili in nožicami v pajčevino...

»Joh! Prejoh!« sta zavriščali in v smrtni grozi izbulili oči. »Kaj pa je to, gospod Muholjub, kaj pa je to? Pomagajte! Pomagajte!«

»Tako, tako!« se je veselo zahehetal gospod Muholjub in si zadovoljno pogladil brke. Nato se je skokoma pognal do njiju in jima ročno upihnil luč življenja...

Sit sladke mušje krvi je gospod Muholjub izrekel oni večer te-le znamenite besede, ki zaslužijo, da jih ovekovečim:

»Na svetu je že tako! Nekaj jih je, ki živijo od lastne pameti, nekaj pa, ki živijo od neumnosti drugih. V tem smo si enaki vsi: ljudje, muhe in pajki...«